

[Krag.]

fra denne Plads, og at den højtærede Minister har den profetiske Gave, er jeg dog ikke helt sikker paa, heller ikke i Forbindelse med denne Sag.

Men det er altsaa ikke, som der staaar i Lovforslaget, Lovgivningen om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, der her skal være Grundlaget, det er noget helt andet; det er noget, om hvilket det gentagende er sagt til den højtærede Socialminister og til Regeringspartierne, at det kan vi ikke være med til, idet vi ikke vil være med til at foretage en Udvidelse af Forsikringsgrundlaget for Arbejdsløshedslovgivningen, som i Virkeligheden med Hensyn til det forsikringsmæssige Princip Udvidelse er et Falsum. Det vil vi ikke være med til, og derfor maa den højtærede Minister forstaa, idet han stiller disse Forslag som et Forhandlingsgrundlag, at om dem er vi villige til at forhandle, men vi er ikke villige til at bortforhandle det Hovedprincip, der fra vor Side er bestemmende for vor Stilling til Sagen; Princippet, at der skal ydes Hjælp til Selvhjælpen, at den forsikringsmæssige Udvidelse, der opnaas gennem Krisefonds' Oprettelse i Tilknytning til samtlige Arbejdsløsheds-kasser, indebærer som nødvendig Konsekvens en vis øget Offervillie, et vist forøget Bidrag fra de forsikrede, og kan ikke bringes til at hvile udelukkende paa offentlige Midler. Det er sagt saa mange Gange, at derom kan man ikke være i Tvivl.

Jeg synes ogsaa, at saaledes som § 3 i Forslaget til Lov om Forlængelse af den vedtægtsmæssige Hjælp til arbejdsløse Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser er formet, kan det ikke være den højtærede Ministers Lovforslag, hvorpaa denne Udvidelse og Forøgelse af Krisefonds i Tilknytning til Arbejdsløsheds-kasserne skal hvile, men paa den hidtil gældende Lov. Naa, men det kan vi jo faa Lejlighed til at drøfte til sin Tid.

Jeg mener ogsaa, at Spørgsmaalet om Refusionsordningen maa blive Genstand for en nærmere Prøvelse. Jeg føler mig ikke overbevist om, at det vil være det rigtige — til Trods for, at Arbejdsløshedsfonden jo er blevet tømt i Vinter ved Gennemførelsen af Oktober-Forliget — slet ikke at stille Krav til denne Fond; i den indgaar der jo dog stadig Kontingentydelser, og den maa vel i normale Tider kunne faa Mulighed for at tilbagebetale de Laan, der i disse unormale Tider maatte blive ydet den, for at den kan opfylde sin Funktion. Og derfor mener jeg, at man ikke fuldstændig, saaledes som Tilfældet er i det foreliggende Lov-

forslag, bør unddrage Arbejdsløshedsfonden en vis Part af den Refusion, der bliver Tale om til Kommunerne ved Gennemførelsen af denne Lovgivning.

Heller ikke mener jeg, at der bør være Adgang for Kommunerne til at yde Hjælp af en hvilken som helst Størrelse, og navnlig bør man ganske sikkert ikke under denne midlertidige Tilstand, hvor Understøttelsen afhænger af det kommunale Skøn, aabne Adgang til at give større Understøttelse til den enkelte end den, han eventuelt under Krisekasseordningen, fuldt gennemført, faar Adgang til fra Krisekasserne. Heller ikke tror jeg, at man, saa længe Talen er om Udøvelse af det kommunale Skøn overfor dette Spørgsmaal, bør aabne Adgang for Socialministeren til at træffe Dispositioner med Hensyn til, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade overfor den enkelte Kommunalbestyrelserne skal udøve Skønnet.

Endvidere maa jeg mene, at Adgangen til at faa denne fortsatte Hjælp, baade for øvrigt gennem Arbejdsløsheds-kassen og ved kommunalt Initiativ, bør gøres afhængig af visse Betingelsers Opfyldelse, som den højtærede Minister ikke har haft Øje for. For det første mener jeg, at saadanne Personer, som, selv om deres Formue ikke hindrer dem i at være nydende Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser, saa dog er i Stand til ved denne Formue, ved dens Afkastning eller ved Forbrug af den, at forsørge sig selv indenfor en vis kortere Tid, ikke bør have Adgang til den udvidede offentlige Hjælp, heller ikke i Henhold til denne Lovgivning. Heller ikke bør der efter min Mening for Medlemmer af Familier, som foreløbig er i Stand til at paatage sig Forsorgen for den arbejdsløse, i Tider som dem, vi nu gennemlever, være Adgang til Støtte.

Og endelig maa jeg mene, at Kommunerne maa have Adgang til at kræve Arbejdsydelse som Vederlag for Understøttelsen indenfor den Grænse, som Understøttelsens ugentlige Beløb andrager, og til den Pris, som er den paa Egnen gangse for det vedkommende Arbejde, med andre Ord, at for den Understøttelse, der ydes, skal man have Krav paa at faa en Arbejdspræstation til en Pris, som falder indenfor Rammen af Understøttelsen, og som svarer til den paa Egnen gangse. Jeg kan ikke tænke mig, at man fra Regeringspartiernes eller fra Regeringens Side virkelig skulde mene, at en ren Understøttelsesordning er at foretrække for en Ordning, hvor der er en Aftale mellem den understøttende og den understøttede om, at for saa vidt Arbejde kan tilvejebringes, saa skal det udføres paa den